

АНАЛІЗ НОРМ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Міськевич А. В.

*студентка 3 курсу юридичного факультету
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука
м. Рівне, Україна*

На даний час, як на національному так і на міжнародному рівні існує ціла низка нормативно-правових актів, що регламентують види та порядок вчинення заходів направлених на запобігання домашньому насильству, визначають перелік та компетенцію органів державної влади та місцевого самоврядування, які уповноваженні на здійснення вказаної діяльності.

Разом з тим, дослідження державної політики у сфері запобігання домашньому насильству, а також процесу її реалізації є неможливим без вивчення системи правових засад здійснення вказаної діяльності. Слід зазначити, що нормативна база регулювання запобігання домашньому насильству є досить розгалуженою та містить у собі нормативно-правові акти різної юридичної сили. Тому, пропонуємо аналізувати вказані нормативно-правові акти послідовно, залежно від їх юридичної сили у такому порядку:

- Конституція України;
- міжнародно-правові договори та інші акти міжнародного законодавства;
- закони України;
- підзаконні нормативно-правові акти.

Так, основним нормативно-правовим актом у системі регулювання діяльності направленої на запобігання домашньому насильству є Конституція України.

Відповідно до ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю [1].

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1].

Враховуючи цитоване положення Конституції України, слід зауважити, що хоча Основним Законом прямо не передбачено обов'язку здійснення органами державної влади та місцевого самоврядування

запобігання домашньому насильству, а також не встановлено чіткі повноваження вказаних органів проте, вказане положення констатує, що особа та її конституційні права, в тому числі і в сфері сімейних відносин, підлягають захисту з боку державних органів, які повинні забезпечити їх виконання.

Саме Конституція України [1], яка закріплює основні, вихідні засади державного регулювання та здійснення державної політики є основою для формування законодавчої бази, направленої в першу чергу на забезпечення належного рівня правового регулювання, в тому числі і у сфері запобігання домашньому насильству.

Література:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 09.10.2022).

ЩОДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ «ГЕНДЕР» В УКРАЇНСЬКОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

Начос Р. Р.

аспірант кафедри права

Київського кооперативного інституту бізнеса і права

м. Київ, Україна

Науковий керівник: Тарасова І. В.

кандидат юридичних наук, доцент кафедри права

Київського кооперативного інституту бізнеса і права

м. Київ, Україна

Ухвалення Закону України № 2319-IX «Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами» від 20.06.2022 підкреслює важливість проблеми захисту прав жінок та досягнення гендерної рівності у суспільстві. Забезпечення паритетного становища жінок і чоловіків у всіх сферах життєдіяльності є одним з пріоритетних завдань, на шляху зближення правових систем України та держав-членів Європейського Союзу, а також стабілізуючим фактором у суспільстві, яке зіткнулось з безпековими викликами. Однак нормативно-правова база, що регулює відповідні відносини залишається недоопрацьованою,